

Τὸ φυτὸν δόλιχος ὁ λοβὸς (dolichos lubia) τῆς τάξεως ὧν ψυχανθῶν (papilionaceae) καὶ ὁ καρπὸς του. Συνών. ἀμπελοφάσσουλο, βελονάκι, Γύφτικο φασόλι, σουβί, φασολάκι, χαρώνει, χαρωφάσσουλο, χω-
ρατοφάσσουλο. [**]

ἀραποφραγκοσυκεᾶ ἡ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. Ἀράπης καὶ φραγκοσυκεᾶ.

Τὸ φυτὸν ἀραποσυκεᾶ, ὁ ἰδ.

[**]

ἀραπόχειλο τό, Ἀθῆν. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. Ἀράπης καὶ χεῖλη.

Χεῖλος χονδρὸν ὡς τὸ τοῦ Ἀραβος: Φρ. Κρέμασ' τ' ἀ-
ραπόχειλά του (θύμωσε, κρέμασε τὰ μοῦτρα του).

ἀραποχώρι τό, Κάσ.

Ἐκ τῶν οὐσ. Ἀράπης καὶ χωριό.

Χωρίον Ἀραβικόν: Ἀσμ.

Κάτω 'ς τὸ Πορτοσαίτο καὶ εἰς τ' ἀραποχώρι,

ἐκεῖ οὐ περιμένονσι μιλῶτες καὶ δραγῶροι.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἀττικ. Πελοπν. (Μεσσ.)

***ἀραπως** μόρ. ἐρωτηματ. ἀραπους Μακεδ.

Ἐκ τῶν μορ. ἀρα καὶ πώς.

Μήπως: Ἀραπους κὶ δὲν ἐρῇ;

-άρας κατάλ. παραγωγικὴ σύνθη.

Ἀπεσπᾶσθη ἐκ μεγεθυντικῶν εἰς -άρας σχηματιζομέ-
νων ἐξ ὀνομάτων εἰς -άρι, οἷον ποδάρι-ποδάρας κττ.

Δι' αὐτῆς σχηματίζονται μεγεθυντικὰ ἐκ κυρίων ὀνο-
μάτων, οἷον: Γεώργις-Γεωργάρας, Γεωργαντᾶς
ἢ Γεωργαντῆς-Γεωργαντάρας, Κωσταντῆς-Κω-
σταντάρας, Νικόλας-Νικολάρας κττ.

-αρᾶς κατάλ. παραγωγικὴ σύνθη.

Ἀπεσπᾶσθη ἐκ μεγεθυντικῶν εἰς -αρᾶς σχηματιζο-
μένων ἐξ ὀνομάτων εἰς -άρι, οἷον παλληκᾶρι-παλλη-
καρᾶς, ποδάρι-ποδαρᾶς κττ.

Δι' αὐτῆς σχηματίζονται μεγεθυντικὰ ἐξ οὐσιαστικῶν
δηλοῦντα 1) Πλησμονὴν τοῦ πρωτοτύπου, οἷον: κλάψα
-κλαψαρᾶς, κλέφτης-κλεφταρᾶς, χορευτῆς
-χορευταρᾶς, ψεύτης-ψευταρᾶς κττ. 2) Τὸν
ἀσχολούμενον περὶ τι, οἷον: ἄλογο-ἀλογαρᾶς Κεφαλλ.

ἀρασκός ὁ, Ἀνδρ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Μῦς ἀρουραῖος.

ἀρατα τά, Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) ἀρατα-πύλατα Ἡπ.
ἀρατα-πύρατα Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προστ. ἀρατε κατ' ἀναλογ. τοῦ πέρατα
συχνάκις ἀκουομένου ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ γλώσσῃ. Πβ.
Ψαλμ. 18,5 «εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης», 47,11 «ἐπὶ τὰ
πέρατα τῆς γῆς». Κατὰ τὸ ἀρατα ἐσχηματίσθη καὶ τὸ
πύλατα καὶ περαιτέρω πύρατα ἐκ τοῦ πύλατε, δι' ὃ
ἰδ. ἀρατε.

Τὸ ἀπώτατα κείμενον μέρος, τὸ ἔσχατον ὄριον τῆς γῆς
ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ἐφ' χὶ κὶ πῆρε τ' ἀρατα (ἐτράπη εἰς φυγὴν,
ἐξηφανίσθη) Ζαγόρ. Πῆρι τ' ἀρατα-πύρατα Αἰτωλ. Ἡπ.
Συνών. ἀρατιά.

ἀρατάνιν τό, Πόντ. (Ὁφ. Σαράχ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Τὸ μέρος τοῦ ἀρότρου εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι προσηρμο-
σμένον τὸ ὕνιον.

ἀρατε προστ. Ἡπ. Πελοπν. ἀρατε-πύλατε Πελοπν.
(Λακων.) ἀρατα-πύλατα Ἡπ. Ρόδ. ἀρατα-πύρατα Ἡπ.
ἀρατι-πύρατι Στερελλ. (Ἀκαρναν.)

Ἀρχ. προστ. τοῦ ρ. αἶρω ἐκ τῆς συχνάκις ἐν τῇ ἐκκλη-
σίᾳ ἀκουομένης ρήσεως τῶν Ψαλμ. 23,7 «ἀρατε πύλας
οἱ ἄρχοντες ὑμῶν καὶ ἐπάρθητε, πύλαι αἰώνιοι, καὶ εἰσε-
λεύσεται ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης». Πβ. ἀρατος. Τὸ πύ-
λατε εἶναι μετασχηματισμὸς τοῦ πύλας κατὰ τὸ ἀρατε,
τὸ δὲ ἀρατα-πύλατα κατὰ τὸ οὐσ. ἀρατα.

Ἡ λ. ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἐπομένας παροιμ. φρ. Ἀρατε
πύλας! (εἰς περιστάσιν καθ' ἣν ἀπαιτεῖται τόλμη) Ἡπ.
Πελοπν. Ἀρατε-πύλατε! (λέγεται ἐπὶ τὸ ἀστειότερον ὑπὸ
τῶν κρουόντων τὴν θύραν διὰ νὰ ἀνοίξουν οἱ ἐντὸς ἢ ὅταν
σηκώνουν τὸ τραπέζι) Λακων. Ἀρατα πύρατα! (ἐπὶ μεγάλης
ταραχῆς καὶ συγχύσεως οἷαν ὑπέστησαν οἱ δαίμονες ἀκού-
σαντες τὸ «ἀρατε πύλας». Πβ. ἀρατος) Ἡπ. Ἀρατα
-πύλατα! (ἐπὶ μεγάλης ὀργῆς οἷαν ὑποτίθεται ὅτι εἶχεν
ὁ διατάξας τοὺς δαίμονας διὰ τοῦ «ἀρατε πύλας») Ἡπ.
Ἐκαμέν τα ἀρατα-πύλατα (ἄνω κάτω) Ρόδ. Ἀντεῖν' γίν' καν
ἀρατι-πύρατι (διεσκορπίσθησαν ὡς οἱ δαίμονες ἀκούσαντες
τὸ «ἀρατε πύλας») Στερελλ. (Ἀκαρναν.)

ἀρατιά ἡ, Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρατα καὶ τῆς καταλ. -ιά.

Τὸ ἀπώτατον μέρος τῆς γῆς, τὸ ἔσχατον ὄριον αὐτῆς:
Φρ. Ἐφ' χὶ κὶ πῆι 'ς ν ἀρατιά (ἐγένεν ἄφαντος). Νὰ φύῃς κὶ
νὰ πᾶς 'ς ν ἀρατιά! (νὰ γκρεμισθῇς!) Συνών. ἀρατα.

ἀρατιάζω Πελοπν. (Ἀνδρουῖς. Μεσσ. κ.ά.) ἀρατιά-
ζομαι Πελοπν. (Αἰγ. Καλάβρυτ. Κλουτσινοχ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρατίζω. Ὁ μεταπλασμὸς κατ' ἀναλογ.
τῶν εἰς -ιάζω ρ. καθὼς καὶ ἀγγιάζω, ἀξιάζω ἐκ τοῦ
ἀγγίζω, ἀξίζω κττ.

Κρύπτω, ἐξαφανίζω ἐνθ' ἄν.: Ποῦ τὴν ἀράτιασε τὴ γίδα;
Ἀνδρουῖς. Πῆρες τὸ χτένι καὶ τὸ ἀράτιασε Πελοπν. Κούνησα
τὸ μαστιοῦνι μου γιὰ φοβέρα κὶ ἀρατιάστηκε τὸ σκυλλί (ἐγένεν
ἄφαντον, ἐξηφανίσθη) Αἰγ. Ἀμα ἔφαγε τὸ παιδί μου 'ς τὴ
στιγμὴ ἀρατιάστηκε αὐτόθι. Πβ. ἀρατίζω.

ἀρατίζω Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων. Λάστ. Μεσσ.
Σουδεν. κ.ά.) — Λεξ. Δημητρ. ἀρατίζου Ἡπ (Ζαγόρ. κ.ά.)
Μέσ. ἀρατίζομαι Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ. Φιλιπούπ.) Ζάκ.
Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ.ά.) Κεφαλλ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.
Καλάβρυτ. Κορινθ. Μάν. Μεσσ. Τρίκκ.) κ.ά. — ΑΚαρκα-
βίτσ. Ἀρχαιολόγ. 78 ἀρατίζομαι Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. ἀατίζομαι Σαμοθρ. ῥατίζομαι Θράκ.
(Σαρεκκλ.) ῥατίζομαι Μακεδ. ῥατίζομαι Θράκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρατος.

Τρέπω εἰς ἄτακτον φυγὴν, φυγαδεύω, ἐξαφανίζω Ἡπ.
(Ζαγόρ. κ.ά.) Πελοπν. (Λάστ. Μεσσ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)
κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.: Τ'ν ἀράτ'σι Αἰτωλ. Πᾶρ' του κὶ ἀράτ'-
σέ του ἀπιδῶ (πᾶρε το καὶ ἐξαφάνισέ το ἀπεδῶ, ἐνν. τὸ
ἀποστροφῆς ἄξιον πρᾶγμα) Ζαγόρ. || Ἀσμ.

Ἀράτισες τοὺς ἄντρες μας, | φοβερέ μ' Ἀλῆ πασᾶ,
καὶ τὰ παιδιά μας

Λεξ. Δημητρ. Μέσ. τρέπομαι εἰς ἄτακτον φυγὴν, γίνομαι
ἄφαντος, ἐξαφανίζομαι ἐνθ' ἄν.: Ῥατίσκε καὶ πάει Σαρεκκλ.
Ἡ νεράιδα χάθηκε κείθενε, ἀρατίστηκε κ' εὐρέθη διαμῆς
πεταχτὰ 'ς τὴν Ὀξοχώρα (ἐκ παραμυθ.) Ζάκ. Τὰ βρονκου-
λάκια ἀρατίζουντι κὶ δὲ ζ'γών'ν τὸν ἄνθρουπον (ἐκ παραδ.)
Θεσσ. Πῆρανε τόσο φόβο μαζί τον ποῦ ἀρατίζονταν μόλις
ἄκουαν τὴ φωνή του ΑΚαρκαβίτσ. ἐνθ' ἄν. || Φρ. (ἐν-
νοουμένης πάντοτε τῆς ἐννοίας τῆς ἀρᾶς) Ἀρατίστηκαν
πᾶς! Θράκ. Ἐφ' χὶ κὶ ἀρατίσκι! (ἄφαντος ἐγένε) Ζαγόρ.
Ἀρατίσκι κὶ πάει ἀπουδῶ! Αἰτωλ. Ν' ἀρατίζομαι νὰ
πάω! αὐτόθι. Ἀρατίσου! (γκρεμίσου! γκρεμοτσακί-
σου! 'ς τὸ δέλεο!) πολλαχ. Ἀρατίσ' κ' ἔλα δῶ - σὺρι

ἡκεῖ! (γκρεμοτσακίσου κ' ἔλα ἐδῶ-πήγαινε ἐκεῖ)
Αἰτωλ. Ν' ἀρατιστῆς ἀπὸ τὰ μάτια μου! Κορινθ. Τρίκ. κ.ά.
Ἀρατιστῆς ἀπονδῶ! Ἀδριανούπ. Συνών. γκρεμίζομαι,
γκρεμοτσακίζομαι, ξεκουμπίζομαι, τσακίζομαι.

ἀρατίλα ἢ, Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ. Φιλίπουπ.) Θράκ.
Ἐκ τοῦ ρ. ἀρατίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίλα, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,248 καὶ 251.

Εὐχρηστος ἢ λ. μόνον ἀντὶ τῆς προστ. ἀρατίσου τοῦ ρ.
ἀρατίζω εἰς δῆλωσιν ἀποστροφῆς, οἶον: ἀρατίλα! Συνών.
γκρεμίσου! ξεκουμπίσου! ὅς τὸ διάβολο!

ἀράτισμα τό, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρατίζω.

Ἡ ἀτακτος φυγή, ὁ ἐξαφανισμός.

ἄρατος ἐπίθ. Ἀνδρ. Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ.) Βιθυν.
Ζάκ. Κεφάλλ. Κύπρ. Μακεδ. (Καβάλλ.) Μέγαρ. Μῆλ.
Παξ. Πελοπν. (Αἴγ. Ἀνδρίτσ. Ἀνδρουῖς. Ἀράχ. Ἀρκαδ.
Δημητσάν. Καλάβρυτ. Κλουτσίνοχ. Κορίνθ. Λακων. Λάστ.
Λεβέτσ. Μάν. Μεσσ. Μῆλ. Πάτρ. Σουδεν. Τρίκκ.) Προπ.
(Κύζ.) κ.ά. ἄρατους Μακεδ. (Σισάν. κ.ά.) ἄρετος Σύμ.

Ἐκ τῆς προστ. ἄρατε τοῦ ἀρχ. ρ. αἶρω, ἡ ὁποία
ἀκούεται ἐν τῇ φρ. τῶν Ψαλμ. 23,7 «ἄρατε πύλας οἱ
ἄρχοντες ὑμῶν καὶ ἐπάρθητε, πύλαι αἰώνιοι, καὶ εἰσελεύ-
σεται ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης». Ταύτην κατὰ τὰ ἀπόκρυφα
εὐαγγέλια ἐφώνησαν οἱ ἄγγελοι πρὸς τοὺς διαβόλους διὰ
νὰ ἀνοίξουν τὰς πύλας τοῦ Ἄδου καὶ εἰσέλθῃ ὁ κατελθὼν
εἰς αὐτὸν Ἰησοῦς. Ἐνεκα τούτου κατὰ τὰ ἐγκαίνια ἐκκλη-
σίας, ὅταν ὁ ἐπίσκοπος μετ' ὅλης τῆς ἱερατικῆς ἀκολου-
θίας καὶ τοῦ λαοῦ μετὰ τριπλὴν περὶ τὸν ναὸν περιφορὰν
φθάσῃ πρὸ τῶν κεκλεισμένων θυρῶν αὐτοῦ, εἰς τῶν ἱερέων
ἀναφωνεῖ τὴν εἰρημένην ψαλμικὴν ρῆσιν, ὁ δὲ ἐντὸς
κεκλεισμένος ἱερεὺς, ὁ ὑποκρινόμενος τὸν διάβολον, ἐρωτᾷ
«τίς ἐστὶν οὗτος ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης;» Ἀντιφωνοῦντος
δὲ τοῦ ἔξωθεν ἀρχιερέως «Κύριος τῶν δυνάμεων, αὐτὸς
ἐστὶν ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης» ἀνοίγει οὗτος ἔσωθεν τὴν
θύραν καὶ τρέπεται εἰς φυγὴν ἐξαφανιζόμενος καὶ ἀφίνων
ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον, φεύγων δὲ εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ
«ἄρατε πύλας» ἀπεκλήθη καὶ αὐτὸς ἄρατος καθὼς καὶ
πάντες οἱ ἀτάκτως καὶ προτροπάδην φεύγοντες. Κατὰ τὸ
ἄρατος ἐκανονίσθη καὶ τὸ πύλας μετασηματισθὲν εἰς
πύλατος (ἰδ. κατωτ.) Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,363 καὶ ΓΧα-
τζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 7 (1910/11) 41. Τὸ πύλα-
τος μόνον ἐν συνεκφ. μετὰ τοῦ ἄρατος λεγόμενον ἔγινε
κατόπιν ἀπύλατος προσλαβὼν α προθετικὸν κατὰ τὸ
ἄρατος, εἴτα δὲ καὶ πύρατος διὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογ.
καὶ πέλατος διὰ τὸ ἄρετος.

1) Ὁ ταχέως φεύγων καὶ ἐξαφανιζόμενος, ἄφαντος.
Ἐν τῇ σημ. ταύτῃ τὸ ἐπίθ. συνεχφέρεται πολλάκις μετὰ
τοῦ πύλατος ἀσυνδέτως ἢ μετὰ τοῦ καί, τὸ ὁποῖον οὐδε-
μίαν σημ. ἔχει ἰδιαιτέραν, λέγεται δὲ τὸ ἄρατος πύλατος
ἀπλῶς διὰ τὸ «ἄρατε πύλας» ὡς ἴσον σημασιολογικῶς
πρὸς τὸ ἀπλοῦν ἄρατος ἐνθ' ἀν.: Ἐγινε ἄρατος πολλαχ.
Ἐγινε ἄρατος πύλατος Μεσσ. Πάτρ. κ.ά. Ἐγινε ἄρατος
κι ἀπύλατος Μάν. Ἀρατος καὶ πύρατος Βιθυν. Ἐγινε ἄρατη
πύρατη - ἄρατο πύρατο Ἀρκαδ. κ.ά. Ἀπόπαρέ τον καὶ θὰ
γενῇ ἄρατος Ἀρκαδ. Ἀρπαξε τὸ φαεῖ κ' ἔγινε ἄρατος ἀπὸ τὸ
τρεχιό Μῆλ. Χαθήκανε ὅλοι κι ἄρατοι γενῆκαν Ἀνδρίτσ.
Ἀρατος ἔγινε ἀπομπροστά μου Δημητσάν. Ὅσο νὰ κατέβῃ
ὁ βασιλεὺς κάτου νὰ διῇ, αὐτὸς πῆρε τὴ σκάλα του καὶ τὸν
πεθαμένο ἀπάνου καὶ τὸ πάλλωμα κι ἄρατος (ἐκ παραμυθ.)
Βιθυν. || Φρ. Ἐγινε ἄρατος, καπνὸς καὶ μπαρούτι (ἐξηφα-
νίσθη τάχιστα ὡς ὁ καπνὸς καὶ ἡ ἀναφλεγόμενη πυρῆτις)

Ἀνδρίτσ. Ἐφυνγε ἄρατος Κλουτσίνοχ. Ἐφ'κιν ἄρατους,
καπνὸς, ἀντάρρα Σισάν. Πάει ἄρατος Κεφάλλ. Ἀρατος νὰ
γίνῃς! (ἀρὰ) Λακων. Κάτσε, μωρὲ ἄρατε, μὴ μὲ πειρά-
ζῃς! (ἔ, ποῦ νὰ γίνῃς ἄρατος! κατὰ βραχυλ.) Παξ. Συνών.
ἀμολόγητος Α 4, ἄμορος (Ι) 1, ἀνάερος Α 1 β, ἀνά-
κουστος 1 γ, ἀνεμοκάπνιστος, ἀνεφταόρατος,
ἀνῆλτος 2, ἄφαντος, τρεῖς ἄρατος. β) Ἀόρατος
Κεφάλλ.: Ἀρατε Θεέ! (ἐπιφών. ἀγανακτήσεως). 2) Ὁ μὴ
κατορθῶνων τι, ἄπρακτος Κύπρ.: Ἐστράφηκεν πίσω ἄρα-
τος. Ἐπῆεν, μὰ ἔν ἐπούλησεν τίποτε τὸ ἔφυνε ἄρατος. 3) Ὁ
ἐν ἀταξίᾳ εὐρισκόμενος, ὁ συμπεφυρμένος (καθὼς οἱ δαί-
μονες τοῦ Ἄδου ἀκούσαντες τὸ «ἄρατε πύλας» συνεφύρ-
θησαν φεύγοντες ἀτάκτως) Σύμ.: Ἀρατοι πέλατοι καοῦδαι
(φύρδην μίγδην κάθονται). 4) Τὸ οὐδ. ἐπιρρηματ., ταχέως
Μακεδ. (Σισάν.): Ἀρατου νὰ πάς - νὰ ῥθῇς. Συνών.
γρήγορα.

***ἀράχνα** ἢ, ῥάχλα Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀραχνιάζω.

Εὐρωτίαις. Συνών. μούχλιασμα.

ἀραχνάδα ἢ, Μακεδ. ῥαχνάδα Λευκ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀράχνη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άδα (Ι).

1) Ὁ ἰστός τῆς ἀράχνης Λευκ.: Ἀσμ.

Ἐπιασα μούχλα ἀπὸ τῇ γῇ, ῥαχνάδα ἀπὸ τὸ χῶμα.

Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀράχνη 2. 2) Εὐρώς Μακεδ.: Μαν-
ράδα κι ἀραχνάδα. Συνών. ἀράχνη 3, μούχλα.

ἀραχναίνω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀράχνη.

1) Πληροῦμαι ὑπὸ ἰστών ἀράχνης. 2) Μεταφ. κατε-
ρειπούμαι, καταρρέω, ἐπὶ σωματικῆς καταπτώσεως καὶ
ἀσχημίας: Ἀσμ.

Οἱ ἄσπροι μαῦροι γίνονται κ' οἱ ροδινοὶ χλομαίνου

κ' οἱ τριανταφυλλομάγουλοι μαυρίζουν καὶ ἀραχναίνου

Πβ. ἀραχνιάζω, ἀραχνίζω.

ἀραχνένιος ἐπίθ. ΑΠροβελ. Ποιήμ. 1,321 LRoussel
Grammaire 335 — Λεξ. Βλαστ. ἀραχλένιος Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀράχνη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ένιος.

Λεπτὸς ὡς ἰστός ἀράχνης, ἐπὶ ὑφάσματος ἀραχνοῦφοῦς
ἐνθ' ἀν.: Παννὶ ἀραχλένιον Σάμ. || Ποίημ.

Τοῦ χάιδευε μὲ τὸ χεράκι | τὸ κάτασπρο καὶ ἀλαφρὸ

τὸ μέτωπό του τὸ ὑγρὸ | μὲ τ' ἀραχνένιο μαντηλάκι

ΑΠροβελ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀράχνη 3.

ἀραχνερός ἐπίθ. ΓΒλαχογιάν. Λόγοι κι ἀντίλογ. 126.
— Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀράχνη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ερός.

Ὁ πλήρης ἰστών ἀράχνης: Μέσα μου δὲν εἶχε μείνει
τίποτε ποῦ νὰ νὰ μὲ προσκαλῇ σ' αὐτὸν τὸν τόπο τὸν ἀραχνερό.
Συνών. ἀραχνηστος 1.

ἀράχνη ἢ, κοιν. ἀράχ' Τήν. κ.ά. ἀράχ' Λέσβ. κ.ά.
ἀράγνη Πελοπν. (Λεντεκ.) ἀράχλη Πελοπν. (Λάστ.) ἀράχνα
Εὐβ. (Κάρυστ.) Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Κερασ. Σάντ.
Τραπ.) Τσακων. ἀράχλα Σάμ. ἀράνα Πόντ. (Ἀμισ.)
ῥάχνη Μακεδ. (Καστορ.) Πελοπν. (Λεντεκ.) ῥάχνα Πόντ.
(Ἀμισ.) ῥάχνα Πόντ. (Ὁφ.) ῥάχλα Σάμ. Στερελλ. (Παρ-
νασσ.) ἄρανος ὁ, Κρήτ.

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀράχνη. Ὁ τύπ. ἄρανος ἐκ τοῦ μετα-
βατικοῦ ἀμαρτ. ἀραγνος < ἀράγνη.

